

GCL – BERICHTEN

Voorzitterswoordje

Out of Office.

Deze zomer trokken we twee weken de bergen in. Het wandelen in de ongerepte natuur, het eenvoudige dagritme van het stappen, de stilte, de onverwachte ontmoetingen onderweg: het deed wonderen. De dagelijkse routine achterlatend, werden we van binnen geraakt door de zachte bries, de geur van tijm, het gezang van de vogels, de heerlijke smaak van de bos-aardbei, de kleur van de gentiaan, de vriendelijke glimlach van een wandelaar. Ons waarnemen veranderde. We smaakten de Schepping terug.

In onze valies reisden ook gsm's mee. Het is goed om het contact met het thuisfront niet te verliezen. Maar er schuilt gevaar.

Ongemerkt geraken de lege momenten opgevuld. Ongewild lopen onze geesten terug vol. Ongewenst neemt de vakantie (van het Latijnse woord vacus = leeg) terug kenmerken aan van het dagelijkse leven.

Deze zomer nam ik het besluit om een Out of Office-reply in te stellen op mijn mailbox, een automatisch antwoordbericht 'dat je even je mails niet leest'.

Het was verrassend hoe bevrijdend het voor me werkte. Plots won ik de ruimte terug waar 'bronwater' mij kon voeden. En ik ontdekte dat de wereld ondertussen niet is vergaan!

Ik hoop dat jullie allen met vernieuwde energie en inspiratie aan het werkjaar zijn begonnen.

Maar vooral wens ik ons allen toe om dat gevoel van 'out of office' – een innerlijke ruimte van vrijheid - te bewaren in alle omstandigheden van ons dagelijkse leven: het lege blad waarop God Zijn liefdevol verhaal met ons schrijft.

Ginette Van Bogaert,
Voorzitter GCL Vlaanderen

Ignatiaanse spiritualiteit als bron van groeien naar vrijheid

Dit jaar willen we in de GCL Berichten aandacht besteden aan de de 'innerlijke vrijheid' bij onderscheiding in alle mogelijke facetten van het leven. In dit nummer staat Johan stil bij de manier waarop hij in zijn beroepsleven 'halt' moest houden om een nieuwe weg te kunnen gaan en hoe dit bij hem bevrijdend werkte. Nu reeds dank aan onze auteurs, allen leden van GCL, die hiervoor hun bijdrage willen leveren.

Innerlijke vrijheid in het beroepsleven.

Enige tijd geleden was er voor mij een moeilijke periode op het werk. Ik sleepte mij vooruit, hoewel ik niet zou kunnen zeggen dat het tegen mijn zin was om te gaan werken.

De start elke werkdag opnieuw, bij het opstaan, was moeilijk, maar eenmaal bezig, verbeterde het. Meestal ging ik ook wel met een goed gevoel huiswaarts.

Ik werkte als verpleegkundige in een ziekenhuis, bij oncologische patiënten, waar ik doorgaans veel voldoening uit putte.

Toch vroeg het misschien wel meer energie dan ik voor mezelf toef. Het omgaan met mensen in ziekte, in een bewegen tussen hoop en wanhoop, zoals ik het noemde, vraagt toch wel veel.

Je kan meegaan in de hoop op genezing en je wil dat de mensen niet afpakken, maar anderzijds is er toch steeds die vrees. Zal ik genezen? Zal het beter worden? Heb ik nog een toekomst?

Op een bepaald moment werd het mij duidelijk dat het toch allemaal wat te veel aan het worden was. Het inzicht kwam dat er iets moest gebeuren. Zo kon moeilijk verder. Daarbij kwamen ook de voortdurende aanpassingen in het werk en de werkomstandigheden met corona. Een toevallig bijkomend vraagje voor een engagement op de parochie, samen met het zien van een wat 'laissez faire' houding op een andere afdeling, waar we onze patiënten moesten verzorgen, gaf de doorslag.

Ik zag een burn-out op mij afkomen en zag in dat ik even de rol moest lossen. Tegen mijn zin weliswaar en met het gevoel de collega's in de steek te laten.

Over de negen weken dat ik uit was, ga ik niet uitweiden, tenzij over het proces waar ik door ging.

Het zou niet evident zijn om terug te keren naar de vroegere afdeling, ook al was dat ergens wel mijn wens. Het vertrouwde werk, de collega's achterlaten, was niet vanzelfsprekend.

Het werd een grote oefening in loslaten. Proberen loslaten wat vertrouwd en enigszins 'zeker' leek, en open komen voor iets nieuws. Straks komt dit nog aan bod.

In die tijden was mijn dagelijks gebed mij zeker tot steun. Niet dat dit alles helder of duidelijk maakte maar het gaf toch een grond, waar ik meer en meer op kon terugvallen. Mijn zekerheid groeide dat mijn plaats mij wel duidelijk zou worden. Het ging op en af. Het gevoel 'wat moet ik nu', tegenover; 't zal wel allemaal duidelijk worden' bewoog zich heen en weer.

Of ik mij echt eerlijk de vraag heb gesteld waar God mijn plaats zag, weet ik niet zo goed.

Wel kwam het inzicht te zoeken naar de plaats waar ik me verder kon inzetten voor mijn medemens. En voor mij is het wel dat, wat God van mij vraagt.

Er was een vacature voor begeleidingsverpleegkundige en dat leek me wel wat. Mensen nabij zijn, beluisteren, meegaan in hun traject van behandeling is ook zeer zinvol werk. Ik solliciteerde, maar werd niet weerhouden. Achteraf gezien vond ik dit niet zo erg. Het gaf me een bepaalde vrede. Het gaf mij ook het gevoel dat ik voor verschillende opdrachten in aanmerking kon komen en uiteindelijk ook wel verschillende mogelijkheden had dank zij mijn ervaring. Er lagen wel wat keuzes open.

Toen kwamen er vacatures open voor de palliatieve eenheid en voor pastoraal. Dit zijn beiden jobs, die voor mij in de lijn lagen. Mede omdat ik ook diaken ben. De keuze was niet zo eenvoudig. Twee mooie, zinvolle functies, om eventueel waar te maken, de laatste jaren van mijn loopbaan.

Beide functies trokken mij aan. Mede ook omdat een vriendin in de pastoraal werkt in het ziekenhuis. Op de palliatieve eenheid kende ik niemand echt.

De pastoraal vind ik heel betekenisvol. Mensen nabij zijn in moeilijke momenten en als het even kan, ook op geloofsvlak, is zeer zinvol. Je hebt ook betere werkuren dan in de verpleging. Je ziet ook soms wel schrijnende situaties.

Op palliatieve zorgen werken is ook niet te onderschatten. Er is wel het voordeel, in tegenstelling tot mijn vorig werk, dat het toekomstperspectief duidelijker is. Het is voor de patiënten de laatste fase en op die weg kan je nabij zijn én meegaan.

Ergens lagen de twee functies niet zo ver uit elkaar voor mij. Ze zouden beiden aansluiten bij mijn wil om mensen nabij te zijn, op cruciale momenten in hun leven. Er wordt regelmatig een en ander in vraag gesteld als je in een ziekenhuis moet verblijven.

Het verder afwegen ging als volgt.

Ik probeerde eens een weekje door te maken, in de optie dat ik zou gaan voor de pastorale job, en stil te staan bij het

grondgevoel dat dit mij gaf. Eigenlijk voelde het niet slecht. Ik was daar vrij rustig bij. Ik zag mogelijkheden maar voelde toch niet zo een grote drang hiervoor.

Anderzijds liet ik mij eens een week leiden door de gedachte dat ik niet zou kiezen voor de pastoraal. Ook daar was ik vrij rustig bij en die keuze zou eventueel niet zo vreemd zijn. Loslaten en zeggen 'ik maak die keuze niet', zou geen probleem vormen.

Een week speelde ik met het idee dat ik op de palliatieve eenheid zou mogen werken. Dat gaf mij een sterk positief gevoel, en ook rust, vreugde, troost dit eventueel te 'mogen' doen.

De volgende week stond ik stil bij de mogelijke keuze om niet voor de palliatieve zorg te gaan. Dit maakte mij eerder onrustig, en gaf mij een slecht gevoel. Twijfel en onzekerheid kwamen in mij op.

Was de palliatieve zorg al altijd mijn plan, waar ik wilde op uitkomen? Ik weet het niet. Ergens misschien wel een beetje.

In elk geval sprak de ervaring van vreugde, in het verpleegkundig werk, tot mij. De dienstbaarheid in het verpleegkundig werk blijft mij aanspreken en triggeren.

Er blijft iets diep in mij zeggen dat dat mijn plaats is, aan bed, bij de zieke, in dit geval bij de stervende.

Ik heb het altijd een voorrecht gevonden zo dicht bij zieken te mogen zijn, letterlijk en figuurlijk. Het verpleegkundig werk biedt mij daartoe in het bijzonder de kans.

Rondom mij zegden sommigen dat het heel logisch zou zijn om voor de pastoraal te kiezen in mijn situatie. Bij mezelf lag dit anders. Alhoewel de logica van die anderen wel niet zo vreemd was, misschien wel integendeel.

En toch wordt ik mijns-inziens in verpleegkundig werk meer geappelleerd op die dienstbaarheid die ik zo belangrijk vind, en waarin ik Christus wil navolgen.

Ik voel mij wat diaken-arbeider. Het met mijn beide voeten in het werk, heel dicht bij de mens staan, vervult mij en geeft mij vrede. Het zou jammer zijn dit te laten schieten.

Je ziet dat de gevoelsmatige en rationele argumenten door elkaar lopen. Ze bevestigen wel mijn uiteindelijke keuze voor de palliatieve zorgen.

Deze keuze geeft mij vrede en een goed, rustig gevoel.

Het keuzeproces was 'werken'. Maar het was vruchtbaar. Ik kijk er dankbaar op terug. Ondertussen stelde ik mijn kandidatuur, en werk ik daar nu sinds oktober. Ik denk dat ik op mijn plaats ben aanbeland.

Johan De Taeye

GCL-groep in Drongen

Vraagjes

- Maakte ik ook al eens zo een afweging?
- Liet ik vooral de rationele, of vooral de gevoelsmatige argumenten doorwegen voor mijn keuze, en waarom?
- Hoe betrok ik God en zijn plan met mij, bij deze keuze?

GCL European Holidays in Duitsland

In een kleine aankondiging in de laatste GCL-nieuwsbrief van 2021 klonk een warme uitnodiging voor de 'European Holidays' van de GCL-familie. We lieten ons verleiden. En begin augustus 2022 waren we met een 50-tal andere GCL-ers uit 9 landen samen in Dahner Felsenland voor een week vakantie.

Vakantie. Want dat was het op de eerste plaats: heerlijke wandelingen in het woud. Zwemmen in het plaatselijke meer. Een uitstap naar aan naburig pittoresk Frans stadje Wissembourg, net over de grens.

Europese broederschap. Tijdens de internationale avonden stelde iedereen zijn land voor. Zweedse kaviaar, Litouws Šakotis (gebak), Hongaarse palinka, Zwitserse kaas, Belgische chocolade, ... Heuse vijfde maaltijden. Veel plezier, lach en dans. Dit alles vaak in een mengeling van Duits, Frans en Engels. **Ignatiaans.** Dat we onze week konden beginnen op de feestdag van Ignatius van Loyola was goed meegenomen en hij inspireerde ons met zijn hoofdstuk 'Principe en fundament'. We konden er rond bidden en delen. Dagelijks was er een verfrissende ochtendbezinning en kwamen we ook in kleine groepjes samen voor de *relecture* van de dag.

Maar vooral een ervaring van *vriendschap en verbondenheid*. Veel sneller dan in een ander internationaal gezelschap kregen we toegang tot mekaar. Iedereen was vertrouwd met de (min of meer gelijke) manier van contemplatieve dialoog. Ondanks de individuele verschillen en nationale accenten hadden we vooral het gevoel veel gemeenschappelijk te hebben als zoekende christenen en leden van de brede GCL-familie.

We hebben ons laten verleiden. En hebben er veel deugd aan gehad! Dit smaakt inderdaad naar nog. En we hopen dat jij, beste lezer, er volgende keer ook bij kan zijn.

Kris Dierickx
GCL Hertoginnedal

Vormingsdagen in Manresa met de wereld-GCL

Vanuit Vlaanderen nam Geert Dutry deel. Vanuit Nederland Christine Béhain. We laten Christine aan het woord.

Heel bijzonder vond ik het dat ik vanuit GCL Nederland naar de internationale vormingsdagen mocht gaan. Ook heel erg spannend om alleen met vliegtuig, metro en trein te reizen. Gelukkig werd ik regelmatig ondersteund via *WhatsApp* door een andere deelnemster die ik tijdens een voorbereidingsbijeenkomst had ontmoet.

In Manresa werd ik getroffen door de schoonheid van de kerk, met haar nieuwe mozaïeken en de symboliek van de plek: 500 jaar geleden had Sint Ignatius bij de rivier de Cardoner een openbaring. "Hij begreep alles met een nieuw inzicht (...) alsof hij een nieuw verstand had". Wij mochten ook naast de Cardoner één van de ochtendgebeden beleven (zie foto). Wij werden ook uitgenodigd om op een andere manier met Jezus te kijken. Dit kon ik ook ervaren: in mijn gebed kon ik al mijn activiteiten opnieuw ordenen in drie categorieën: plekken van identiteit, van dienstbaarheid en van missie. Heel rustgevend vond ik.

Deze internationale bijeenkomst was intensief: wij moesten doen en plannen voor de komende jaren wat betreft vorming formuleren in het kader van de voorbereiding op het internationale Congres dat volgend jaar plaatsvindt. Met zeventig personen en drie werktalen was dit een echte uitdaging. Op een bepaald moment werd het proces gestagneerd/onderbroken(?). En wat ik echt leerzaam vond is de reactie daarop: wij werden uit "Als wij Jou volgen, Heer, dan kunnen we niet verdwalen" genodigd om terug te gaan naar ons persoonlijk gebed. De dag daarna was de sfeer opnieuw rustig en het enthousiasme van het samenwerken opnieuw heel voelbaar.

Wat fijn om deel te kunnen nemen/zijn(?) van deze Internationale Levende Gemeenschap met Christus als wegwijzer.

Christine Béhain
GCL in Nederland, Den Haag

Innerlijke vrijheid: Een Ignatiaanse cursus In vier delen

Deel 1

In de ignatiaanse spiritualiteit is de innerlijke vrijheid, door Ignatius onverschilligheid genoemd, een van de fundamenten. Die vrijheid wil niet zeggen dat je om het even wat zou moeten kunnen of willen doen. Wel dat je zo'n groot vertrouwen hebt in Gods liefde dat je verlangt om helemaal te doen waar Hij je toe uitnodigt. De christen is diegene die steeds vrijer komt te staan van eigen gehechtheden en zich daardoor meer kan toevertrouwen aan Gods verlangen voor hem of haar.

De openingstekst van de Geestelijke Oefeningen, *Beginsel en fundament* genaamd, gaat over die innerlijke vrijheid. In vier stukjes zal ik daar dit nieuwe werkjaar enkele aspecten van bespreken.

De openingszin van deze tekst luidt: *De mens is geschapen om God onze Heer te loven, eerbied te bewijzen en te dienen en aldus zijn ziel te redden.* In deze beknopte zin legt Ignatius uit hoe je je ziel kan redden. Dit wil zeggen hoe je werkelijk een vervullend leven kan leiden. Ignatius onderscheidt hierbij drie aspecten die nauw met elkaar verweven zijn: loven, eren en dienen. Laten we die kort overlopen.

1. God **loven** heeft te maken met danken en dus met het je bewust worden van het goede en het mooie in je leven. Danken doe je voor iets precies. Loven gaat nog verder. Loven is een algemene houding van dankbaarheid waarbij het niet meer nodig is dat daar een bijzondere aanleiding toe is. Je looft omdat het goed is te loven en je dit niet voor jezelf wil of kan houden. Je verlangt God te loven, niet omdat Hij dit of dat gedaan heeft. Wel gewoon omdat Hij is wie Hij is.
2. **Eren** gaat over het bewust toeschrijven aan God van de oorsprong en de reden van het loven. Hij is het die je al dat goede zomaar geeft. Je erkent dat het niet in de eerste plaats jouw eigen verdienste is. Het is pure genade. Je laat dit bewustzijn diep in je doordringen.
3. Dat kan leiden tot de derde etappe van het **dienen**. Het groeiende bewustzijn van Gods goedheid en liefde in en rondom jou veroorzaakt een tegenbeweging. Je wil zelf, op jouw beurt, goedheid en liefde geven. Je verlangt te doen als God, op Hem gelijken. Niet omdat je daar, met de tanden op mekaar, node voor kiest. Wel omdat je als het ware niet anders kan. Het is sterker dan jezelf. Het overkomt je.

Hoe meer je deze dynamiek komt te staan, hoe groter je vertrouwen in God kan worden. En dus ook je innerlijke vrijheid. Met je hart weet je steeds beter waarom het goed is te doen waar Hij je toe uitnodigt.

Deel 2 Onderscheid middel doel

Deel 3 Onverschilligheid

Deel 4 Verlangen en kiezen

Nikolaas Sintobin sj
Kerkelijk assistent GCL in Vlaanderen, Nederland en Europa.

GCL-VLAANDEREN

www.gclvlaanderen.be

GCL-berichten is de nieuwsbrief van de Gemeenschap van Christelijk Leven in Vlaanderen

Voorzitter: Ginette Van Bogaert - Galgestraat 3 - 1703 Schepdaal - 02/582 24 28 -

info@gclvlaanderen.be

Nationaal kerkelijk assistent: Nikolaas Sintobin, s.j., Singel 448, 1017 AV Amsterdam, Nederland Redactie

GCL-berichten: Nikolaas Sintobin, s.j., Ann Sieuw, Mirjam Meijer en Erik De Ridder. GCL-berichten is gratis

voor GCL-leden, niet-GCL-leden betalen €7 (Nederland €8)

GCL-rekeningnummer: IBAN: BE54 4466 6116 7197 - BIB: KREDBEBB

Start Nieuwe Onthaalgroep in Antwerpen

Dit najaar start een nieuwe onthaalgroep in **Antwerpen**.

Tijdens het onthaaltraject kunnen de leden proeven van de werkwijze van GCL-gemeenschap en van de verschillende aspecten van de Ignatiaanse spiritualiteit (het luistergesprek, het levensgebed, bidden met de Bijbel, onderscheiding). Aan het einde van het onthaaltraject vindt een keuzemoment plaats: Is GCL ook voor jou een weg?

We heten de nieuwe leden van harte welkom in de GCL-familie!

In de omgeving van **Gent** wachten nog enkele kandidaten op een groep. Er zijn nog onvoldoende leden om te starten. Indien je iemand kent voor wie dit een goede optie is, spreek ze gerust aan.

Bij interesse kunnen ze contact opnemen met de stuurgroep via een mail naar info@gclvlaanderen.be

Ook kandidaten uit andere streken zijn altijd welkom!

Volgende GCL-dag

Zondag 13 maart 2023
Oude Abdij Drongen

Thema:

***“Leren, doen, delen en vieren
rond verschillende vormen
van gebed.”***

ALLES WAT ADEMT

Vrede is ver
verder dan ooit.
Zo dicht bij huis
rusten de wapens nooit.
Wat heeft de angst
met ons gedaan?
Laat alles wat ademt
in vrede bestaan.

Macht speelt met macht
een dodelijk spel;
bang voor elkaar
dreigen ze met de hel.
Leer nu of nooit
samen te gaan:
Laat alles wat ademt
in vrede bestaan.

Hoe vreemd ook de taal,
je kunt hem verstaan
Laat alles wat ademt
in vrede bestaan.
Laat alles wat ademt
in vrede bestaan.

(Rob De Nijs)

LIDGELD

Als alles goed verlopen is, heeft iedereen eind augustus een mail ontvangen voor de betaling van het lidgeld. Zou het ook mogelijk zijn om een seintje te geven op info@gclvlaanderen.be indien je deze mail niet ontvangen hebt? Dan kunnen de nodige aanpassingen gebeuren. Hartelijk dank om je lidmaatschap hiermee te bevestigen.

Het GCL Bestuur.

Vormingsnamiddag ' *Wie is mijn naaste?* ' - *De ervaring van vluchteling zijn*

Via een rollenspel gebracht door medewerkers van Jesuit Refugee Service Belgium, wordt detentie in gesloten centra benaderd vanuit de ontmoeting met verschillende actoren. Wat bewerkstelligen deze veranderingen van perspectief in mijn hart? Wie is mijn naaste? Op welke manier raken deze ontmoetingen me?

GCL biedt haar luistergesprek aan en JRS Belgium haar expertise in het werk met vluchtelingen. Samen voorzien ze in een boeiende uitwisselingsmiddag.

©Nizar Ali Badr

WANNEER? Zondag 16 oktober 2022 van 13u30 – 17u30

WAAR? Sint-Jan-Berchmanscollege, Ursulinenstraat 4 te Brussel.

Het is aan te raden om met het openbaar vervoer te komen. (per trein: naar station Brussel Centraal + 10 min. wandelen). Er is beperkte gelegenheid tot parking op de speelplaats van de school.

PROGRAMMA

- 13u15 parkeren auto's op speelplaats SJB-college
- 13u30 verwelkoming met drankje in feestzaal
- 14u workshop JRS en luistergesprek in kleine groepjes
- 16u plenum met informatief gedeelte over JRS en GCL
- 16u30 receptie

INSCHRIJVEN

Graag voor 3 oktober mailen naar inschrijven@gclvlaanderen.be (met vermelding met hoeveel personen u komt en of u gebruik wil maken van de parking). Deelname is gratis.

Jesuit Refugee Service (JRS) Belgium is een ignatiaanse vereniging die ernaar streeft om vluchtelingen en ander gedwongen ontheemden te begeleiden, te dienen en hun rechten te verdedigen.

De Gemeenschap van Christelijk Leven (GCL) Vlaanderen is een ignatiaans geïnspireerde lekgemeenschap waar mensen op regelmatige basis in kleine groepjes samenkomen om beter te begrijpen hoe God aan het werk is in hun dagelijks leven.